

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 007515 15 Кж 7
Бања Лука, 28.01.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Горане Микеш као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Ж.Ј., због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката С.П. из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 007515 15 К од 28.09.2015. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички тужилац Бранко Митровић, оптужени и његов бранилац, донио је дана 28.01.2016. године

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Ж.Ј. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 007515 15 К од 28.09.2015. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 007515 15 К од 28.09.2015. године, оптужени Ж.Ј. оглашен је кривим због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ) и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) година.

Оптуженом је у изречену казну урачунато вријеме проведено у притвору од 06.10.2014. године, па надаље.

На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12 - у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 920,00 КМ, а обавезан је и да надокнади награду и нужне издатке браниоца чију висину ће суд утврдити посебним рјешењем.

На основу члана 108. став 3. ЗКП РС оштећени се са имовинско-правним захтјевом упућују на парнични поступак.

Против те пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, или да се одржи претрес пред овим судом и оптужени ослободи од оптужбе, односно да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред измијењеним вијећем.

Окружни тужилац је поднио одговор на жалбу и предложио да се она одбије као неоснована и побијана пресуда потврди.

На сједници вијећа бранилац оптуженог је изложио жалбу и остао код навода и приједлога из жалбе, а оптужени је ту жалбу подржао.

Републички тужилац је изложио одговор на жалбу и остао код навода и приједлога из одговора.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбу и одговор тужиоца на жалбу браниоца, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Жалба браниоца оптуженог у основу побијања пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка истиче повреду члана 311. став 1. тачка г) и става 2. ЗКП РС. Повреду из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС жалба браниоца види у томе што је првостепени суд током испитивања на главном претресу свједока М.М., Д.Н. и С.Л., онемогућио браниоца да ове свједоке унакрсно испита у складу са одредбом члана 277. ЗКП РС, а да пресуда о томе није дала никакво образложење, те да је суд одбио приједлог одбране за суочење свједока са оптуженим, образлажући одбијање тога приједлога наводима да Закон не дозвољава суочење свједока са оптуженим. Такође се приговара да је суд неосновано одбио приједлог одбране да се обавезе тужилац да објелодани доказе који иду у корист оптуженог, тачније ријеч је о записнику о препознавању лица од стране оштећене С.Р.

Сви изнесени приговори жалбе у овом основу побијања пресуде су неосновани, јер се из преписа тонског записа са главног преписа од 29.04.2015. године види да је одбрани омогућено да након директног испитивања свједока Манојловића, Никића и Липовца, ове свједоке унакрсно испита, што је одбрана и учинила у мјери у којој је оцијенила потребним. Што се тиче приговора да је првостепени суд одбио приједлог браниоца за суочење свједока са оптуженим уз образложење да Закон не дозвољава то суочење, тај приговор је основан, јер одредба члана 150. став 2. ЗКП РС прописује да се током поступка свједок може суочити са другим свједоцима и осумњиченим, односно оптуженим. Дакле, Законом није искључена могућност суочења свједока са оптуженим, али то није обавеза суда, што значи да се та радња може извршити на главном претресу ако се оцијени да је то потребно, па изнесени приговор одбране се може разматрати евентуално у жалбеном основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а не у основу побијања пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Приговор одбране да суд није

наложио тужиоцу да одбрани предочи записник о препознавању које је вршила оштећена С.Р. такође није основан, јер овај доказ на главном претресу није ни изводио тужилац, а одбрани, уколико је оцијенила да је то потребно није онемогућено да тај записник прибави и изведе као свој доказ на главном претресу.

Из тих разлога битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, није учињена.

У основу побијања пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС се истиче повреда одредбе члана 3. став 2. ЗКП РС и члана 295. став 2. ЗКП РС. Ни ти приговори жалбе нису основани, јер одредба члана 3. став 2. ЗКП РС прописује да сумњу у погледу постојања чињеница које чине обилежје кривичног дјела или од којих зависи примјена неке одредбе кривичног законодавства, суд рјешава одлуком на начин који је повољнији за оптуженог. Та тврдња жалбе је тачна, али у конкретном случају се изнесени приговор може разматрати само у жалбеном основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Ни приговор да је у доношењу пресуде почињена повреда члана 295. став 2. ЗКП РС која се односи на оцјену доказа није основан, јер су докази оцијењени у складу са том одредбом. Овај суд наглашава да битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС постоји ако суд током главног претреса или приликом доношења претреса није примјенио или је неправилно примјенио коју одредбу Закона о кривичном поступку, а то је било или је могло бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде. У конкретном случају аргументација жалбе није основана, па наведена повреда одредаба кривичног поступка није учињена.

У жалбеном основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања жалба приговара исказима свједока М.М., Д.Н. и С.Л., указујући на разлике у њиховим исказима у погледу одређених чињеница, али не образлажући у чему се те разлике манифестују и да ли се оне односе на одлучне чињенице. Побийана пресуда је у образложењу изнијела садржај исказа ових свједока, а онда их оцијенила појединачно, те и у вези са другим доказима изведеним на главном претресу, те таквом оцјеном коју и овај суд сматра правилном, извела коначан закључак да је оптужени као саизвршилац са лицима наведеним у изреци побијане пресуде учинио кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. а у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ.

Правилно је првостепени суд оцијенио и свједочење оптуженог на главном претресу и довео га у везу са исказима свједока оптужбе, те образложио зашто то свједочење није прихватио.

Остали приговори жалбе браниоца који се односе на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање се не односе на одлучне чињенице, па стога немају значај који им жалба придаје.

Чињенично стање је дакле, по оцијени овога суда утврђено и потпуно и правилно.

Жалба браниоца наводи као основ побијања и повреду Кривичног закона, али не образлаже у чему се та повреда састоји, па како на ту повреду овај суд пази

по службеној дужности у смислу члана 320. ЗКП РС, те како радње оптуженог описане у изреци побијане пресуде садрже сва битна обиљежја кривичног дјела за које је оглашен кривим, то на штету оптуженог није повријеђен Кривични закон.

Испитујући побијану пресуду о одлуци о казни, овај суд налази да је казна затвора у трајању од 10 (десет) година коју побијана пресуда изриче оптуженом у свему примјерена тежини учињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима у којима је оно учињено. За кривично дјело за које је оптужени оглашен кривим прописана је казна затвора најмање пет година. У мјери изречене казне дошле су до изражаја све олакшавајуће и отежавајуће околности које је првостепени суд утврдио на страни оптуженог, оне су правилно оцијењене у складу са општим правилима о одмјеравању казне која прописује одредба члана 41. КЗ СФРЈ. Мањом казном од изречене сврха кажњавања коју прописује одредба члана 33. КЗ СФРЈ се не би могла остварити, имајући у виду и тежину посљедице која је наступила (пет лица лишено живота), а два лица су задобила тешке тјелесне повреде.

Жалбом се побија и одлука о трошковима кривичног поступка и истиче да та одлука није образложена. Разматрајући тај приговор овај суд је такође оцијенио да је он неоснован, јер је образложено које трошкове је оптужени обавезан накнадити и по ком основу, као и трошкове који се односе на награду и нужне издатке браниоца, а које ће првостепени суд утврдити посебним рјешењем. Основ да се оптужени обавезе на накнаду трошкова садржани у одредби члана 99. став 1. ЗКП РС, жалба није указала на околности из којих би произишло да оптужени није у могућности накнадити те трошкове, те да би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање оптуженог или лица које је дужан да издржава. Осим тога, извршење пресуде у погледу трошкова кривичног поступка врши се по одредбама које важе за извршни поступак. Коначно ако се након правоснажности пресуде утврди да оптужени није у могућности сносити трошкове кривичног поступка, суд одлуку о трошковима може измијенити.

Из свих наведених разлога жалба браниоца оптуженог није основана, па је ту жалбу ваљало одбити на основу члана 327. ЗКП РС и одлучити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић